

Opinió

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT
Passeig General Mendoza, 2. 17002 Girona.

TELÈFON
972 20 20 66

FAX DE REDACCIÓ
972 20 20 05

FAX D'ADMINISTRACIÓ
972 22 48 25

FAX DE PUBLICITAT
972 21 25 87

http://www.diaridegirona.cat
 A/E: **diaridegirona@epi.es**

DELEGACIÓ A L'ALT EMPORDÀ
 Avda. Salvador Dalí, 79. 17600 FIGUERES
 TELÈFON: 972 50 99 09
 FAX: 972 50 93 69
 A/E: **altemporda.diaridegirona@epi.es**

DELEGACIÓ A LA GARROTXA
 DELEGAT: Xavier Valeri
 Plaça Clarà, 6, 1r pis. local 0-5. 17800 OLOT
 TELÈFON: 972 26 88 11. FAX: 972 26 81 50
 A/E: **garrotxa.diaridegirona@epi.es**

CLUB DIARI DE GIRONA
 TELÈFON: 972 20 20 42
 HORARI: De dilluns a dijous de 9.00 a 14.00 h i 17.00 h a 19.00 h. Divendres i vigílies de 9.00 a 14.00 h
 A/E: **subscripcions@ddg.cat**

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.

DIFUSIÓ CONTROLADA PER

Anxel Vence

LA UE JUBILA EL «BINLADEN»

A bans que una majoria d'europèus conegui la grata experiència de tenir-los a la butxaca, els bitllets de 500 euros desapareixeran, per ordre del Banc Central amb seu a Frankfurt. El president de l'entitat, **Mario Draghi**, estudia la manera d'eliminar-los sense que es noti molt, després de comprovar que s'utilitzaven per al blanqueig de diners i fins i tot el finançament del terrorisme.

Res més natural. El de 500 és un bitllet misteriós que en el seu dia va ser batejar amb el nom de **Bin Laden**, perquè li passava com al difunt líder d'Al-Qaeda. Tothom en parlava, però ningú l'havia vist. El *binladen* va ser la moneda oficial del *pelotazo* a Espanya durant els anys gloriosos de l'especulació, quan el preu d'un pis pujava miraculosament d'un mes a l'altre. Les cases van arribar a valors estratosfèrics,

cosa que obligava les dues parts contractants de la compravenda a acordar el pagament d'una part de l'habitatge en diner negre. I aquí entraven en joc els bitllets de 500, tan útils per ser guardats en el breu espai d'un maletí.

A ningú sorprenia llavors -fa deu anys- l'exigència de diners invisibles per al pagament d'una transacció immobiliària entre particulars. Alguna pista dona el fet que un de cada quatre *binladens* emesos pel Banc Central Europeu estigués en circulació a Espanya per aquella època de vaques grasses i maó a l'alça. La dada, de totes totes anòmala, va despertar en el seu moment l'interès d'Hisenda; però la veritat és que la investigació no va anar a més. Es coneix que l'enorme volum del frau excedia les possibilitats de l'Agència Tributària.

No era el moment més adequat per posar mà a aquella cabalosa cir-

culació de diners de classe B fomentada pel casino de la rajola i les facilitats que oferien a l'usuari els bitllets de tan alta denominació com el *binladen*. En aquells dies es construïen a Espanya més habitatges a l'any que la suma dels edificats a França i Alemanya: dada que potser doni pistes sobre l'elevat nombre de ciutadans que van entrar a títol particular en el mercat de l'especulació. No només els grans constructors es van folrar amb aquell miratge de prosperitat que va deixar el país fet un desastre després de la rebentada de la bombolla immobiliària.

La gent tendia a atribuir la culpa de tot allò als suborns dels polítics que es van emportar a casa (o a Suïssa i Andorra) els diners de la corresponent comissió. I, si de cas, als constructors que havien d'afuixar la pasta a canvi que un alcalde o un regidor d'Urbanisme transformessin per art d'encantament una zona verda en terreny edificable. Convé admetre, però, que també van ser molts els espanyols que, a títol individual, van caure en la temptació d'entrar al casino de l'habitatge: aquesta mercaderia màgica que mai baixaria de preu. Només així s'explica que el bitllet de 500 euros arribés a ser tan popular a Espanya.

Ara que ja no serveix de gran cosa, excepte als contrabandistes, el *binladen* és a punt de ser jubilat pel Banc Central Europeu. Hi haurà qui el trobi a faltar, encara que mai l'hagi vist. Misteris de la moneda.

Jordi Serrano

FOT CANYA, RULL!

E ls que usem regularment els transports públics i en concret el servei de rodalies de RENFE, n'estem fins al capdamunt. Òbviament «capdamunt» és un eufemisme que en les nostres converses privades mai fem servir. Quan es va començar a discutir la reforma de l'Estatut de Catalunya, un dels temes que es van posar sobre la taula era el traspàs de Rodalies Renfe a la Generalitat. La brigada Aranzadi (expressió d'**Enric Juliana**) va reaccionar molt ràpidament. Van crear una cosa que es diu *Administrador de Infraestructuras Ferroviarias* (ADIF). L'excusa era que calia fer front a la liberalització dels ferrocarrils ordenada per la UE. Una ximpleria més de la UE. Hi ha serveis públics que per la seva naturalesa no poden concórrer al lliure mercat. El que cal fer és gestionar-los correctament des dels poders públics. Als llocs on s'han privatitzat han acabat amb accidents per manca de manteniment i per la recerca de guanys il·limitats. ADIF es va quedar amb els trens, les estacions i les vies i quan es va aplicar el nou Estatut el traspàs de Rodalies es va quedar en una cosa buida de significat. Una burla total als catalans, sense que la seva classe política mai fes una autocrítica. Rodalies a Catalunya ha anat empitjorant de forma meteòrica. **Lluís Recoder** va començar fort en aquest tema, ben aviat es va adonar que li prenién el pèl i es va enfrontar amb la ministra **Ana Pastor**. El va succeir **Santi Vila**, deien que el seu punt fort era ser dialogant. Ser dialogant no li ha servit per a res. La ministra li ha pres el pèl com a cap conseller de la Generalitat des de **Pau Claris**. Un cop i un altre la ministra no ha acomplert els compromisos. La degradació de Rodalies Renfe és absoluta. Els incompliments dels horaris són la norma. La brutícia és pertot, com hem vist en el darrer episodi de fums i caos. L'abandó de les estacions és increïble. Reduir el capítol I de personal fa que al final les estacions semblin Sarajevo en el temps dels bombardejos. Ara s'estrena de conseller el terrassenc **Josep Rull**. Li desitjo molta sort i molt encert en la seva nova responsabilitat. Crec que no podrà fer res per millorar la gestió, ja que calen moltes inversions que és difícil que el Govern de Madrid faci. Ara bé, pot fer dues coses que als usuaris no ens solucionarà el problema però almenys li estarem agraïts. En primer lloc, treure la concessió a Renfe i la doni a qualsevol altre operador europeu. I segon, criticar la ministra cada dia. Sense parar, sense descans. Pot fer les rodes de premsa en llocs clau on es mostri la misèria d'Ana Pastor envers els catalans: Vilafraça del Penedès, Sant Vicenç de Castellet, la increïble estació de Castellbell i el Vilar, Sabadell centre... Posaria molts exemples si tingués més espai. Ompliria tot el diari. Fot canya, Rull!

ORTIFUS

Pujol insisteix en l'herència per justificar la seva fortuna

ES VEU QUE EL «MORRO»
ÉS HEREDITARI

Ramon Iglesias

PUIGDEMONT I EL TER

La vida política és punyetera perquè molt sovint situa el polític en llocs que el fan caure en cruels contradiccions. **Felipe González** es va convertir en president i es va haver d'empassar el primer gran gripau de la seva vida política defensant l'ingrés d'Espanya a una OTAN que ell i el seu partit feia anys que santitzaven. A **Joan Saura** li va caure al damunt la conselleria d'uns Mossos d'Esquadra als

quals durant anys IC va utilitzar per desgastar el Govern de CiU. La CUP s'ha vist obligada a fer possible la investidura d'un president convergent, el seu anticrist polític. **Santi Vila** es va convertir en el conseller de carreteres quan, com a alcalde de Figueres, havia estat el gran martell contra la situació de la N-II a les comarques de Girona, que va batejar com el corredor de la mort. En aquest cas, Vila va combatre i derrotar la seva contradicció i, en la seva més audaç acció com a servidor públic, va aconseguir un pacte polític i econòmic magnífic per desterrar els camions cap a l'autopista.

Ara és el nou president de Catalunya qui s'enfronta a una gran contradicció quan converteix l'oposició al transvasament de l'Ebre en una reivindicació de país i enfrontament contra un estat colonial. Fins no fa pas massa setmanes, Carles Puigdemont s'havia convertit, com a alcalde de Girona, en un dels polítics més bel·ligerants

contra el transvasament d'aigua del Ter cap a Barcelona. Un transvasament projectat i executat pel franquisme que ha arribat fins avui malgrat que l'impacte devastador sobre el riu és, en proporció, molt superior que el que tindrà, si es fa, el transvasament de l'Ebre. Continuar mantenint el Ter com el panrà de Barcelona depèn únicament de la Generalitat perquè en aquest cas Madrid no hi pinta absolutament res. Puigdemont té ara el poder per posar fi a l'espòli i destrucció d'aquest riu. No és fàcil perquè l'alternativa per no deixar seca Barcelona és molt complexa i cara, tot i que han tingut més de 30 anys per buscar una solució.

Serà Puigdemont un polític valent o serà el polític ambiciós i calculador que descrivia el seu antic número dos a l'Ajuntament, **Jordi Fàbrega**, en una entrevista que li feia **Tapi Carreras**? Amb el transvasament del Ter Puigdemont té l'oportunitat de demostrar que les seves paraules van lligades a unes conviccions.